

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2014, declarat de inculpatul

***Polevoi Serghei Mihail**, născut la 31 decembrie 1973, originar și locuitor al s. Doroțcaia, r-nul Dubăsari, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:*

1) prin sentința Judecătoriei Dubăsari din 16 aprilie 1997, în baza art. 119 alin. (3), 43 Cod penal (1961), la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani,

2) prin sentința Judecătoriei Dubăsari din 25 mai 2000, în baza art. 119 alin. (3) Cod penal (1961), la 5 ani închisoare.

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>10 ianuarie – 03 februarie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>26 februarie – 27 martie 2014,</i>
	<i>18 septembrie – 16 decembrie 2015.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 03 februarie 2014, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Polevoi Serghei a fost condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal la 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoria Dubăsari din 25 mai 2000, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 29 decembrie 2013.

2. Instanța de fond a constatat că la 25 mai 2000, Polevoi Serghei a fost condamnat de Judecătoria Dubăsari în baza art. 119 alin. (3) Cod penal (1961) la 5 ani închisoare, executând pedeapsa în Penitenciarul nr. 18, Brănești, începând din 21 mai 2000, sfârșitul termenului fiind la 21 mai 2005.

La 21 martie 2002, condamnatul a fost transferat, pentru executarea pedepsei din Penitenciarul nr. 18, Brănești, în Penitenciarul nr. 10, Goieni.

După transfer, condamnatului i s-au adus la cunoștință, contra semnătură, drepturile și obligațiile condamnaților, fiind preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 317, 319 Cod penal, însă nu s-a corectat și a comis din nou o altă infracțiune și anume, la 26 aprilie 2002, nu a revenit de la obiectul de muncă, ascunzându-se de organele de urmărire penală.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, a înaintat o cerere de judecare a cauzei pe baza probelor acumulate în faza de urmărire penală, că prin probele administrate este dovedită integral vinovăția lui în cele incriminate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, adică evadarea din locurile de deținere, săvârșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit și a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364/1 Cod de procedură penală, este caracterizat suficient pozitiv, concluzionând ca fiind oportun a-i stabili o pedeapsă cu închisoarea, în limitele medii ale sancțiunii prevăzute de lege.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoria Dubăsari din 25 mai 2000, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 5 închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, care anterior a săvârșit 2 infracțiuni intenționate, fiindu-i aplicată o pedeapsă mai blândă, acesta nu s-a corectat, continuând activitatea infracțională.

Totodată, instanța i-a stabilit inculpatului o pedeapsă doar cu 5 zile mai mare decât cea rămasă neexecutată, aceasta nefiind echitabilă în condițiile săvârșirii unei infracțiuni în stare de recidivă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2014, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Polevoi Serghei a fost condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială

a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Dubăsari din 25 mai 2000, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 29 decembrie 2013.

S-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond la stabilirea pedepsei nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 82 și 85 Cod penal.

Instanța de fond la cumularea pedepselor a stabilit o pedeapsă doar cu 5 zile mai mare decât cea rămasă neexecutată, fiind o măsură neechitabilă în raport cu persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și circumstanțele cauzei, sentința fiind ilegală și neîntemeiată în partea pedepsei.

Astfel, pentru realizarea scopului pedepsei penale, restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului și prevenirea de noi infracțiuni, atât din partea acestuia cât și a altor persoane, se impune aplicarea unei pedepse mai aspre.

5. La 04 septembrie 2015, inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, rejudecarea cauzei cu atenuarea pedepsei, aplicarea amnistiei din anul 2004 și a prevederilor art. 91 Cod penal.

Recurentul a specificat că nu este de acord cu hotărârea instanței, deoarece circumstanțele cauzei nu au fost corect apreciate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță.

Însă, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 27 martie 2014, comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 29 aprilie 2014, fapt realizat la această dată și consemnat în respectivul proces-verbal, în prezența inculpatului, care a primit și o copie de pe decizie, semnând o recipisă în acest sens (*f.d. 110*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 29 aprilie 2014, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 30 mai 2014.

Totodată, potrivit ștampilei de pe plic, recursul ordinar a fost depus la oficiul poștal la 01 septembrie 2015 și înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la 04

septembrie 2015, adică peste termenul prevăzut de lege (*f.d. 123 – 125, pct. 5. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală nu prevede o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar, este declarat peste termen, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 2), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Polevoi Serghei Mihail împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2014, pe motiv că este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 ianuarie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco